

ΡΟΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐκτον καὶ εἰκοστὸν ἀριθμοῦμεν χρόνον
μέσα' στήν κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια καὶ ἑννακόσα δέκα
καὶ ἕλα τὰ σαθρὰ πελέκα.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ ἴσ' τὸ χέρι.

Αὐγουστος, ἐβδόμη,
ἐκλογαῖς καὶ τρόμοι.

Χίλια σήμερα μετρῶ καὶ ἑκατὸν τριανταδύο,
• πανελλήνιος ἀγὼν ἐν ἐκλογικῇ Σταδίῳ.

**Ἐκλογῶν παραμονή,
ποῦ τὸ γένος συγκινεῖ.**

Ἐκλογαῖς, Περικλέτο ταμπέλη,
σῆκω μ' ὅλους γενναῖος καὶ σύ...
σφαιριδίων ἡμέρ' ἀνατέλλει,
σφαιριδίων ἡμέρα χρυσή.

Σῆκω σῆκω, καὶ ἡ πούλι' στὸ στρῶμα
ὡς μὴ σ' εὖρη, τρελλὲ παρλαπίπα...
σὲ προσμένει τῆς κάλπης τὸ στόμα,
σὲ προσμένει τῆς κάλπης ἡ τρύπα.

Σφαιριδίων ἡμέρ' ἀνατέλλει,
σφαιριδίων ἡμέρα τρανή,
καὶ ἕνας Κόντες μὲ γλύκα σὰν μέλι
στὴν ἀγκάλῃ τοῦ Μήτσου του θέλει
ἓνα σῶμα μ' αὐτὸν νὰ γενῇ.

Ποῖα μίξις σὲ τοῦτα τὰ χρόνια!...
τί μεγάλας μὲ φούνταις δουλειαῖς!...
εἰς τῆς κάλπαις δὲν βάζουν κορδόνια,
εἰς τῆς κάλπαις δὲν βάζουν ἐλθαῖς.

Εἰς τῆς κάλπαις τῶν σύμβολο μόνον
πεύκου βάζουνε πράσινο κλῶνον,

καὶ συγκρούεται πεύκη μὲ πεύκην,
καὶ συγκρούεται λεύκη μὲ λεύκην.

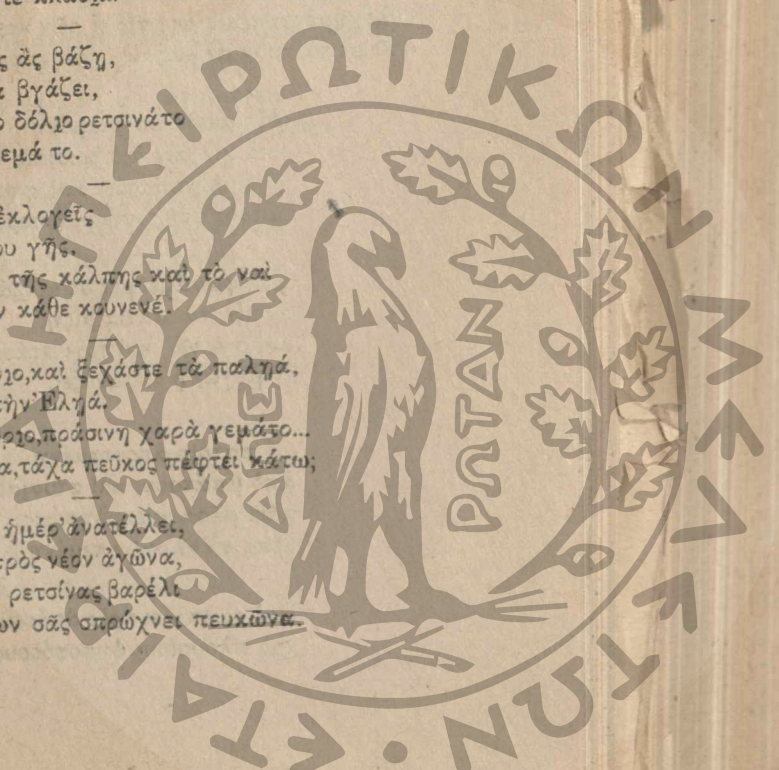
Ρίξετε μὲ καταφρόνια
τῆς ἐλθαῖς καὶ τὰ κορδόνια,
ποῦ παληώσανε, παιδιὰ...
πεύκου φέρετε κλαδιά.

Πεύκο καθεὶς ἄς βάζῃ,
ὅπου ρετσίνα βγάζει,
καὶ γίνεται μὲ τούτῃ τὸ δόλρο ρετσινάτο
τὸ τρὶς ἀναθεμά το.

Καὶ πίνουν ἐκλογεῖς
τῆς νηφαλίου γῆς.
καὶ σταματῶντας' στὸ χι τῆς κάλπης καὶ τὸ γαὶ
ψηφίζουνε μοιραῖως τὸν κάθε κουνενέ!

Πεύκο, σύμβολο καινούριον, καὶ ξεχάστε τὰ παλαιά,
τὸ Κορδόνι, τὴν Ἐλθαῖ.
Πεύκο σύμβολο καινούριον, πράσινη χαρὰ γεμάτο...
ἐκεῖ πέρα κόβουν πεύκα, τάχα πεύκος πέρτει κάτω;

Σφαιριδίων ἡμέρ' ἀνατέλλει,
ἴτε, παῖδες, πρὸς νέον ἀγῶνα,
καὶ μεγάλο ρετσίνας βαρέλι
πρὸς ἐλπίδων σὰς σπρώχνει πευχῶνα.

Σφαιριδίων ημέρα μεγάλη,
όπου νέους σωτήρας θά βγάλη
τά παλῆα τῶν κομμάτων ζαγάρια
μ' ὀλοπράσινα πεύκου κλωνάρια.

ὦ! χαρὰ τῆς ἀγίας ἡμέρας!...
χαῖρε κάλπης εὐόωνος πεύκη,
ποῦ σπουδαῖον ὑπόσχεσαι ζεύκι
σὲ κομμάτων θρηγούσας γαστέρας.

ὦ! τῶν κομμάτων πολλὰς γλυκάδες!...
δὲν τὰ τρομάζουν σὰν πρὶν σπιρούνια,
καὶ πέρουν φόρα δὴ κατσίκαδες,
ποῦ χουν κατσίκα χωρίς κουδούνια.

Κάλπης ἡμέρα
σπουδαιότερα
πασῶν τῶν ἄλλων.

Ἡμέρ' ἀγῶνος
καὶ πεύκης κλώνος
εὐελπὶς θάλλων.

Ἀνάμικτοι συνδυασμοὶ μῖας ἐκλογῆς μοιραίας
ὑπόσχονται μὲ τόνον
ἀνδρῶν γενναιοφρόνων
στὴν κοκκαλιάρια μάννα μας νὰ δώσουν ἄλλο κρέας.

Ἀνάμικτοι συνδυασμοὶ τοῦ Κόντε καὶ τοῦ Ράλλη
λὲν μὲ φωνὴ μεγάλη
πῶς ἄλλαξαν κεφάλι.

Τώρα θὰ δῆτε τί θὰ πῇ Βασιλεῖο σωστό...
γὶ' αὐτοὺς δὲν ἔχει πέρασι τὸ ρῆμα τὸ γνωστό:
ὁ λύκος κ' ἂν ἐγέρασε κ' ἄλλαξε τὸ μαλλί του,
δὲν ἄλλαξε τὴν γνώμη του, μήτε τὴν κεφαλὴ του.

ὦ! τὴν ἡμέραν τὴν χρυσὴν τὴν τρεῖς εὐλογημένην!...
συνδυασμοὶ λογῆς λογιῆς ὑπόσχονται μὲ τόνον
πρὸς τὴν μητέρα τῶν Ρωμηῶν τὴν κατακαυμένην
νὰ τὴν δροσίουν προσεχῶς ὑπὸ σιάν πεινιῶνων.

Ἐρρέτω, Περικλέτο μου, τὸ κάθε ριζιλίκι...
ἐμπρὸς μας τὴν ἀνοίγουν πευκοστρωμένοι δρόμοι...
εὐλογημένοι τρεῖς φορὰς οἱ τῶν κομμάτων λύκαι,
ποῦ μὲ τὰ πεύκ' ἄλλάξαν κ' ἐγκέφαλο καὶ γνώμη.

Ἡ πατρίς ἀποσταμένη
ἀπὸ χίλιαις δὴ βρυσαῖς
κ' ἀπὸ μπάτσους καὶ φυτσαῖς
ἐμπρὸς τῆς κάλπης περιμένει.

Καὶ φωνάζει μὲς σ' αὐτὰ σου:
ἀνοίξε τὰ μάτια, μίξη,
καὶ σὺ νὰ καὶ τὸ χι στάσου
ἐν μεγάλῃ κατανύξει.

Ἡ πατρίς ἀποσταμένη
ἀπὸ μπάτσους καὶ φυτσαῖς,
πάει μέσα σ' ἐκκλησιαῖς,
μέσα σ' ἐκλογῶν τεμένη.

Καὶ σαλπίζει πρὸς ἀπόρους
καὶ πλουσίους ψηφοφόρους:

νὺν ὁ κύδος ἀνερρίφθω... νὺν περὶ τῶν ὅλων πάλῃ,
κ' ἂς μὴν ἔλθουν νὰ ψηφίσουν οἱ κεκοιμημένοι πάλι.

Ὁ καθεὶς κεκοιμημένος εἰς ταῦτά του νὰ καθίσῃ,
καὶ μονάχα ζωντανοὶ
στὴ δική μου τὴ φωνή
μὲ συνείδησι νὰ τρέξουν κ' ἔχ' σκνίπα σὺ μεθύσι.

Σεῖς οἱ ζωντανοὶ μονάχα μὲ παιᾶνας καλλιμόλπους
ἐμπρὸς τῆς κάλπης προχωρεῖτε,
κ' ἂς τρυφούν οἱ μακαρίται
στοὺς Ἀβραμιαίους κόλπους.

Τούτ' ἡ μαύρη Ρωμηοσύνη,
ποῦ ντροπαῖς δὲν ὑποφέρει,
τούτῃ σήμερὰ σοῦ δίνει
τὸ σφαιρίδιο σὺ χέρι.

Καὶ φωνάζει: Περικλέτο,
πάρε το καὶ κύτταξέ το,
κ' ἔπειτα σταυροκοπήσου,
ψήφισε καὶ ξεκουμπίσου.

Εἰς τὴν γῆν τῶν νυσταλέων
ἐκ τῆς κάλπης τώρα πλέον
ὑποφύσκουν νέαι γνώσεις
καὶ πατριδὸς ἀνορθώσεις.

Εἰς τὴν κάλπη γύρω βλέπω τόσους σκλάβους μ' ἄλυσίδες
καὶ μὲ μάτια σὰν γαρίδες,
μέσ' στὴν τρύπα τῆς προσέχουν γιὰ νὰ δώσουν τώρα πάλι
τί σωτήρας θὰ μᾶς βγάλῃ.

Ἐμπρὸς στὴν κάλπη πτερυγίζει
κόσμος πτερωτῶν ὀνείρων,
ἐμπρὸς στὴν κάλπη σελαγίζει
φωτιστέφανος μαρτύρων.

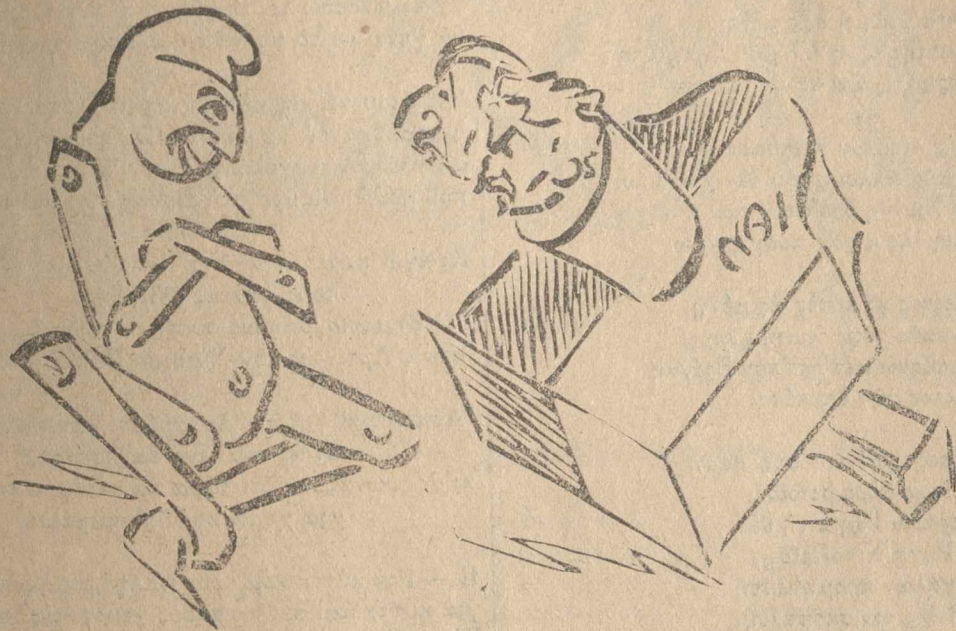
Χέρια φαίνονται προγόνων
κ' εὐλογῶν ἐκδικητῶν
καὶ γενναίους μαχητὰς
ἀνορθωτικῶν ἀγώνων.

Ἐμπρὸς στὴν κάλπη, Περικλέτο, σὺρε τώρα νὰ χαρῆς...
γύρω τῆς κ' ὁ Πατριάρχης μ' ὅλους τοὺς Ἀρχιερεῖς
περιμένει χαρμωσύνως
θάρρος ἀπ' αὐτὴν νὰ πάρῃ,
καὶ Συνέλευσιν κ' ἐκεῖνος
νὰ κηρύξῃ σὺ Φανάρι.

Τούτῃ μόνος φάρος εἶναι
κ' ἐμπροστὰ τῆς γόνοι κλίνει.
Τούτῃ φάρος εἶναι μόνος
καὶ σ' αὐτὴν θαρρεῖ κ' ὁ Θρόνος,
τούτῃ μόνος εἶναι φάρος
καὶ σὲ τοῦτον ἔχε θάρρος.

Εἰς ἐκείνην, φαφλατᾶ,
καὶ νέον διακρίνω,
μέσ' στὴν τρύπα τῆς κυττᾶ
κ' ἡ Κορὼν ἀπὸ τὴν Τήνη.

ὦρ' ἀπολυτρώσεως!...
Περικλέτο, σήκω,
μὴ νωθὸς κοιμοῦ.

Καὶ τῆς Ἀνορθώσεως
τῶριμο τὸ σῶκο
χάψε μετ' ἐμοῦ.

Μαῦρο σὺ τοὺς παληοὺς κραυγάζουν,
ποῦ τοὺς εἶχαμ' ἔως τώρα
σὰν βασιλικὸς στὴ γλάστρα.

Καὶ πολύχρωμ' ἀνταυγάζουν,
καὶ βαρεῖ κ' ἡ κλαπαδόρα,
καὶ ρουκέταις φθάνουν τᾶστρα.

Μαῦρο, λένε, στῆς ἀντίκαις,
μαῦρο στῆς παληαῖς κουρούναις,
μαῦρο σ' ὅλαις τῆς κατσίκαϊς,
ποῦ δὲν ἔχουνε κουδούναις.

Μαῦρο καὶ σ' αὐτὸν κ' ἐκείνον τὸν παλῆο τὸν κατσίκα,
ποῦ χρεομὸν σ' ἐμᾶς κουδούνια,
καὶ μᾶς θάξουνε στὴν κούνια
καὶ τὸν πέρνομε γλυκά.

Κύτταξέ με πῶς πετῶ...
τώρα κάθε χωρατό,
κάθε μόμολα θ' ἀφήσω,
καὶ θὰ τρέξω νὰ ψηφίσω.

Ἄς ψηφίσωμεν ἐγκρίτους,
μὰ κ' ἀρχαίους μερικούς,
ψήφισε κ' ἀνεξαρκήτους,
ψήφισε καὶ λαϊκοὺς.

Φ. — Τὸν Λεβίδη, Περικλῆ, ψήφισε σὰν Ἀθηναῖος...
ναὶ μὲν λέγεται παληός, ἀλλὰ γίνεται καὶ νέος.
Ψήφισε καὶ τὸν Σκουζέ,
Περικλέταρε μπλαξέ.

Τὴν ἀξία τοῦ τὴν ἔχει καὶ τὰ παραδάκια του,
μὰ καὶ τὰ λουτρά του κάνει καὶ τὰ ταξειδάκια του,
καὶ τοὺς ξένους τοὺς Μινίστρους γιὰ τὰ δίκια μας μιλεῖ...
Π. — Σίγουρα γι' αὐτοὺς τοὺς δύο θὰ σ' ἀκούσω, Φασουλῆ.

Φ. — Τὸν Καλλιφρονᾶ τὸν Λάμπρο μὴν ξεχάσης μέσα σ' ὅλους,
Περικλῆ, νὰ σὲ χαρῶ...
ἔπαιζα μαζί του σβώλους
μὴν φορὰ κ' ἔναν καιρό.

Π. — Θὰ τὸν θυμῶ καὶ τοῦτον δίχως ἄλλο, Φασουλῆ...
Φ. — Ἀδελφέ μου, μὲ σκλαθόνεις, καὶ σ' εὐχαριστῶ πολύ.

Ἐλα κύττα τὸ νταούλι
δυνατὰ σὰν πατριώτης...
ψήφισε καὶ τὸν Δρακούλη,
ποῦ ναι φυτοφάγος πρώτης,
κ' ἔως ἔρωτα σ' ἐμπνεύση καὶ μανία γιὰ τὰ χάρτα...
Π. — Εἰς τὴν ἔδρα τοῦ Γαζέπη βάλανε τὸν Δελαπόρτα.

Ἐτελείωσε φωνάζω τῶν ἐκδηγητῶν τὸ κάζο.

Φ. — Μετὰ τὰς ῥήσεις τὰς στρυφνὰς ἐκείνης τῆς μουσῆς
Πυθίας τῆς Δραγούμης τῆς συμβολικωτάτης,
ποῦ σοῦ γανώνει τὸ μῆλο καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
κ' ἔδαν Δραγούμης σοῦ μιλῇ θέλεις καὶ Δραγούμης.

Μετὰ τὴν προδοίαν τοῦ προοιμίου,
καὶ μετὰ τὴν ἀποδοκίμην τοῦ λὲς ταπογραφίαν,
τελείωσε κ' ἡ συμφορά τοῦ Πανεπιστημίου
καὶ νέαν εἰς τὰς ἔδρας τοῦ θάνατος μὲν σοφίαν.

Δραγούμης ὁ συμβολικὸς δὲν ἔπαυσε νὰ ρέδῃ,
καὶ δὲς τὸν νύκτα πέρα
μὲ τὸν Παναγιωτόπουλο φωστήρα νὰ γυρεῖ
κ' ἀπέξω κ' ἔδω πέρα.

Ὁ μὲν ἀρνείται καὶ παραγγέλλει
πῶς κατ' οὐδένα λόγον δὲν θέλει,
κ' ἐκεῖνος πάλι δέχεται μ' ὄρους
χαλεπωτάτους κ' ἀνυποφόρους.

Μέσα σ'τὴν τόση τὴν παραζάλη
Νικολαΐδης Ρήγας προβάλλει,
κι' αὐτὰ φωνάζει πρὸς τοὺς ἐν τέλει:
καθίστε κάτω καὶ μὴ σὰς μέλγῃ,
κι' ὅσους φωστήρας κι' ἂν μοῦ ζητήσετε
θὰ σὰς τοὺς φέρω καὶ θὰ σαστίσετε.

Βγάλτε, τοὺς λέει, τὸν Κατσαρά,
κι' αὐτοὺς τοὺς ἄλλους, ποῦ δὲν χωνεύω,
κι' ἀπὸ τὴν Βιέννη δρῶ σ'τὸν παρὰ
γιατροὺς μεγάλους σὰς προμηθεύω.

Ἐξω κι' ἐκεῖνος κι' αὐτὸς ἄς μένῃ,
ὅπου δὲν ἔγραψε σοφὰ λιμπρέτα,
κι' ἐγὼ σὰς φέρνω μέσ' ἀπ' τὴν Βιέννη
τὴν Βιεννέζικη τὴν ὁπερέτα.

Νέοι φωστήρες βγαίνουν σ'τὴ μέση
καὶ δρῶ δι' ἔδρας ἄδρὸ βρισίδι,
καὶ σ' τοῦ Φεραίου Ρήγα τὴ θέσι
βλέπω τὸν Ρήγα Νικολαΐδην,
γιατρῶν μεγάλων προμηθευτὴ
εἰς τῆς Παιδείας τὸν σκοπευτὴ.

Ἑλληνες, ψάλλωμεν τὸν Ρήγαν τοῦτον,
ὅστις ὑπόσχεται σοφίας πλοῦτον
σὲ νέας ἔδρας περικλυτάς.

Τοῦτον εὐέλπιδες ἐγκολπωθῶμεν,
μὲ τοῦτον δόκτορας προμηθευθῶμεν
καὶ Βιεννέζους Καθηγητάς.

Νέα σοφία καὶ νέα φρούτα...
νὰ Βιεννέζοι, νὰ νέα μάζα...
ἐπῆραν τέλος τώρα καὶ τούτα
καὶ περιμένω καινούρια κάζα.

Ἐδραι πληρόνονται... καθεὶς χαιρέτω,
καὶ βάλτου ρήγανη, βρὲ Περικλέτο,
κι' εὐφῆμει πάλι τὸν σκοπευτὴ,
ποῦχει τὸν Ρήγα προμηθευτὴ.

Ἄκουσε τὰ τραγούδια τοῦ νέου τούτου Ρήγα,
βρὲ Περικλῆ κολλήγα:

Ὡς πότε παλληκάρια, σὰν μαύρη συμφορά
θὰ βλέπω με' σ'τῆς ἔδρας Λοῦρο καὶ Κατσαρά.
Καλλίτερα μιᾶς ὥρας σοφία' ξωτική
παρὰ σαράντα χρόνια μιὰ ντόπια γιατρική.

Ἐν τούτοις, Περικλέτο πατριώτη,
λησμόνησε τὸ πρῶτο φαγοπότι
καὶ σύρε τὸ καθήκον σου νὰ κάμῃς,
καὶ τώρα μὲ τὴν ψήφο καὶ τὴν πένα σου
τοῦ λαΐκου τῆς κάλπαις νὰ συνδράμῃς,
ποῦ νὰ συχωρεθοῦν τὰ πεθαμένα σου.

Μὰ καὶ καμπόσους παλαιούς νὰ τοὺς ψηφίσῃς τώρα
σ'τὸν νέων τὴν πληθώρα.

Ὅ,τι κι' ἂν πῆς ἀξίζουνε καὶ τοῦτοί, κουτομόγια,
καὶ λένε πῶς ἀρχίσανε νὰ πέρνουν ἀπὸ λόγια.

Κι' ἂν μᾶς ἐβάλλανε θηλειαῖς
δὸς καὶ σὲ τούτους συνδρομή,
καὶ λὲν ἢ κόταις ἢ παληαῖς
πῶς ἔχουν τὸ καλὸ ζουμί.

Καμπόσαις κάλπαις ψήφισε παληῶν προσφιλεστάτων,
ποῦ μᾶς κυττάζουν κατηφεῖς,
πατέρες ἐξετέθησαν μαζί μὲ τὰ παιδιὰ των,
Μπουφίδης πέρ, Μπουφίδης φῖς.

Σὰν τοὺς ἄλλους πατριώτης ἀνυπόμονος μὴν εἶσαι,
μὴ νομίζῃς ὅλα, βλάκα, πῶς τελειώνουν ἄφε σδύσε,
κι' ἂν ἀνόρθωσις θὰ γίνῃ καὶ σ'τὸν σάπιο μας τὸν τόπο,
θὰ γενῇ μὲ τὸ κολαΐ καὶ μ' ὑπομονὴ καὶ τρόπο.

Ὡς δτου νᾶλθῃ καὶ σ' ἐμᾶς μ'πορεῖ καὶ νὰ ψοφήσῃ,
μ'πορεῖ κανεὶς νὰ μὴ γ τὴν ὀῆ καὶ νὰ μὴν τὴν προφθάσῃ,
μὰ καὶ τὸν Ἀγγελόπουλο τὸν Κώστα νὰ ψηφίσῃς,
ποῦ μάλλωνε μὲς σ'τὴ Βουλὴ συχνὰ μὲ τὸν Θανάση.

Κι' ἐγὼ πρὸς τὸν ἀγῶνα τῶν νέων ἐκλογῶν
τοὺς πάντας ὀδηγῶν,
δρῶ δημοσιογράφους συστήνω σοβαρά,
σ' τοὺς Ἀρτινοὺς τὸν Σίμο, τὸν Πῶπ εἰς τὰ Ψαρρά.

Ἄσπρο καὶ γιὰ τὸν Δραγούμη... μένει πάντα λατρευτάς,
κι' ἄς τοῦ λένε σαχλαμάραις,
κι' ἄς φωνάζουν ὅτι τώρα τὰ κατὰφερε κι' αὐτὸς
μιὰ χαρὰ καὶ δρῶ τρομάραις.

Π. — Γιὰ κύττα κόμματα παληά, ποῦ λάμπανε περὶ κάλλε,
γιὰ κύττα καὶ συνδυασμοὺς γεωργικοὺς σ'τὰ Τρίκαλα.
Ἐκεῖ Καφάδες, Φασουλῇ, Κοτρότσοι, Κουκουλέτσοι,
ἔχουνε ρεῦμα δυνατὸ καὶ τρῶνε κοκορέτοι.

Φαντάσου πόσοι θᾶδγουν δουλευταῖ!...
Τρακόσοι καὶ πενήντα κι' ἐπὶ πλεόν
σ'τὰς ἔδρας τῆς Διπλῆς, ἀγαπητέ,
θὰ ξαπλωθοῦν μὲ στόμα θαρραλέον.

Σ'τὸν χεῖμαρον τῆς τόσης εὐστομίας
κανέννας κουφαηδόνι δὲν θὰ μείνῃ,
κι' ἂν ὄγγῃ κι' ὁ Κηλαϊδόνης τῆς Λαμίας
φαντάσου τί κελάδημα θὰ γίνῃ.

Φ. — Ἐφώνιζε σὲ λαϊκοὺς κι' ἀνεξαρτήτους οὔρα,
κι' ὁ Ράλλης μὲ τοὺς Κρητικοὺς τὰ ὄρηκε κᾶπως σκαῦρα.
Ἀπροσδοκῆτως ἄρρησιν ρητὴν μᾶς ἀποστέλλει:
ὁ Κρῆς ὁ Νέστωρ, ὁ δειχθεὶς τοιοῦτος ἀπειράκις,
κι' ὁ Πολογιώργης ὁ πολὺς κι' ὁ Κούντορος δὲν θέλει,
τὴν ἐφτεμασε τοῦ μᾶστορα κι' ὁ Παπαμαστοράκης.

Ἄλλη πάλι χαστουκιά,
καὶ μᾶς λέει κι' ἡ Τουρκιά,
καὶ μᾶς λένε κι' οἱ προστάται:

Βρὲ Ρωμηοὶ χαντακωμένοι,
συφορέλια σὰς προσμένει,
καὶ τὴν κλάρα ποῦ τὴν πᾶτε;

Ρωμηοσύνη πονηρή,
σ' ἐπῆς ἐκλογῶν μπουρά,
καὶ δὲν μᾶς ψηφᾷς.
Πάλι κάνεις πανηγύρια,
πάλι σπάζεις τὰ ποτήρια,
πάλι θὰ τῆς φᾷς.

Κάλπαις μέτρα, κάλπαις κύττα...
Περικλέταρε σὲ θέλω,
ἄσπρο γιὰ τὸν Βενιζέλο,
τὸν πολιτικὸ τὸν Κρῆτα.

Μὲς σ'τῆς κάλπαις τῆς πολλαῖς
Βενιζέλαρος νὰ λές.

κι' ὁλοένα, Περικλέτο, τὸ νομὰ τοῦ νὰ προφέρῃς...
ἴσως μᾶς ἐλευθερώσῃ γιὰτὶ λέγεται Ἀεθέρης.

Π. — Βενιζέλαρος λοιπὸν, μᾶς σ'τῆς κάλπαις, Βενιζέλος...
μια, δύο, τρεῖς, παιδιὰ, γιὰ νὰ πάρουν ὅλα τέλος.